

Homerove kćeri

Dogodilo se to jedne ljetne večeri uoči raskošnog Knjiškog bala. Bile su prisutne samo najpoznatije knjige. Mnoštvo junaka odjevenih u sjajne zlatne i srebrne košulje ponosno je hodalo dvoranom tražeći svoje družice dok su im bogato ukrašeni plaštevijorili. Nezaobilazni držak mača virio je na lijevom boku, a oštrice su bile pažljivo položene u korice. Kraljice, djeve, junakinje... ne znaš koja od njih bijaše u ljepšoj haljini, koja imaše graciozniju frizuru ili nakit.

Savjesna Antigonabijaše u krvavo crvenoj haljini koja njezinom tragičnom liku pridavaše puno značenje. U lepršavoj nebeskoplavoj haljini gostioničarka Mirandolina okretno je izvodila korake bečkog valcera u pratnji naočitog pustolova don Quijotea. Mladi Hamlet žustro je u kutu raspravljao s Evgenijem Onjeginom: „Biti, ili ne biti - to je pitanje, dragi moj Evgenije“, govorio mu je.

Zabava je bila u punom jeku. Dvoranom su odzvanjali zvuci klavira kad kroz vrata ušeta dražesna Odiseja. Ta, od pamtivijeka znana pustolovka, bijaše odjevena u haljinu boje izlazećeg sunca. Prisutni je pozdraviše pljeskom i osmijesima, samo gospođica u crnoj svilenoj haljini, koja je stajala desno od ulaza, bijaše smrknuta lica i prezirnim pogledom streljaše prema njoj. To bijaše veličanstvena Ilijada. „Ne mršti se toliko, dobit ćeš bore“, reče joj Ana Karenjina i lagano je gurne laktom.

„Oprosti, draga, ali živcira me kad se doima tako, tako...oh ni prave riječi ne mogu pronaći. Samo tvrdim da se ona nikako ne može uspoređivati sa mnom. Ah, evo je!“ i okrene glavu kao da je ne primjećuje.

„Dobra večer, draga sestrice, dobra večer i Vama, draga Ano,“ ljubazno reče.

„Dobra večer, Odisejo,“ odvrati Ana Karenjina, „lijepo te vidjeti ovdje večeras“, i ljubazno joj se nasmiješi. „Hvala, iako se moja sestra ne bi složila s Vama“, i upitno pogleda Ilijadu.

„Hm, što si ti umišljaš?“ zlobno odvrati Ilijada.

„Oprosti mi na mojem neznanju, draga Ilijado, ali čime sam te tako povrijedila?“ nevinog izraza lica upita Odiseja.

„Jesi li stvarno mislila da možeš nadmašiti ovih 15 696 heksametara: *'Srdžbu mi, boginjo, pjevaj Ahileja, Peleju sina, Pogubnu, kojano za...'*“

„*'zada Ahejcima tisuću jada'* i bla, bla, bla... baš zanimljivo“, dovrši Odiseja i stavi ruku na usta kao da zijeva. Malo pročisti grlo i počne govoriti: „*'O junaku mi kazuj, o Muzo, o prometnom onom, koji se mnogo naluto razorivši presvetu Troju'...*“, zar ne zvuči ovo puno bolje?“ ponosno upita.

Za vrijeme njezinog kratkog monologa prisutni su ih okružili i sada s velikim zanimanjem prate razvoj događaja. Na Ilijadinu licu pojaviše se dvije velike crvene mrlje od srdžbe. Već je zaustila da vrati Odiseji milo za drago kad ju prekine slijepi starac sijede brade besjedeći : „*Tko to od bogova vrže među vas svađu i borbu? Mnoge sad ovdje jade pretrpjeh u srcu svojem, slušajući kćeri svoje mile tako govoriti.*“

Uto se obje okrenu i vidjevši tužno očevo lice požale riječi što ih izgovoriše.

Ilijada reče: „ Oprosti, oče, kćeri svojoj kojoj plamen ljubomore srce obuze i ti, sestro draga, molim da mi oprostiš riječi izgovorene.“

„Drago dijete moje, zar misliš da mogu jednu ljubiti više no drugu? Vi ste moje misli, moje riječi, moj ponos!“ odgovori joj starac.

„Ilijado, sestro draga, i ja oprost molim kako bismo ocu vratile radost i mir u srce veliko“, rekavši to ode do Ilijade i uhvati je za ruku.

„Slijep sam i ne vidim, ali oči mi nisu potrebne da vidim svoj ponos.“

Pljesak se prolomio dvoranom, a prsti su razigrano zaplesali po klaviru, kao što je i starčevo srce veselo zakucalo.

Veronika Štefanko, 3. raz.
Srednja škola Ivanec
mentorica: Danijela Sabol, prof.